

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 808/2026
09.07.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлане Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Милене Рашић, Гордане Којић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Врховног суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Дашића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 135/25 од 26.01.2026.године и Вишег суда у Сомбору Кж1 68/26 од 09.04.2026. године, у седници већа одржаној дана 09.07.2026.године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Дашића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 135/25 од 26.01.2026.године и Вишег суда у Сомбору Кж1 68/26 од 09.04.2026. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 135/25 од 26.01.2026.године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (месеца), која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 1 (једне) године не изврши ново кривично дело.

Истом пресудом окривљени је ослобођен плаћања трошкова кривичног поступка и одлучено је да исти падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Кж1 68/26 од 09.04.2026. године одбијене су као неосноване жалба ОЈТ у Сомбору и жалба браниоца окривљеног АА и првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Дашић, због битне

повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд уважи захтев као основан и укине другостепену пресуду и предмет врати на поновни поступак по жалби браниоца или да преиначи првостепену пресуду и окривљеног ослободи од оптужбе.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужилаштву сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истичући да је побијана пресуда заснована на незаконитим доказима, будући да су се сведоци ББ, ВВ, ГГ и др ДД у истрази изјашњавали о чињеницама и околностима о којима нису имали непосредна сазнања, већ су износили садржину казивања оштећене у вези са праметним догађајем, док су на главном претресу изјавили да се углавном не сећају садржине исказа датог пред јавним тужиоцем.

Одредбом члана 16. став 1. ЗКП, прописано је да се судске одлуке не могу заснивати на доказима који су, непосредно или посредно, сами по себи или према начину прибављања у супротности са Уставом, овим закоником, другим законом или општеприхваћеним правилима међународног права и потврђеним међународним уговорима, осим у поступку који се води због прибављања таквих доказа.

Одредбом члана 84. ЗКП у ставу 1., прописано је да докази који су прибављени противно члану 16. став 1. овог законика (незаконити докази) не могу бити коришћени у кривичном поступку, а ставом 2. истог члана је прописано да се незаконити докази издвајају из списка, стављају у посебан запечаћени омот и чувају код судије за претходни поступак до правноснажног окончања кривичног поступка, а након тога се уништавају и о томе се саставља записник.

Одредбом члана 91. ЗКП је прописано да је сведок лице за које је вероватно да ће дати обавештење о кривичном делу, учиноцу или о другим чињеницама које се утврђују у поступку, док је чланом 92. став 1. истог законика прописано да свако лице које може да пренесе своја сазнања или опажања у вези са предметом сведочења има способност сведочења.

Из списка предмета произилази да су пред јавним тужиоцем испитани сведоци др ДД, ББ и ВВ, чији искази су изведени као доказ у овом кривичном поступку. Из садржине њихових исказа произилази да се др ДД, као лекар Дома здравља Озаци, изјашњавао о чињеницама и сазнањима до којих је дошао непосредно у оквиру обављања послова из своје професионалне делатности, односно приликом прегледа оштећене, узимања

анамнестичких података и сачињавања медицинске документације. Такође, сведок ББ, као стручни радник Центра за социјални рад Оцаци и водитељ случаја, изјашњавала се о чињеницама и сазнањима до којих је дошла у оквиру обављања послова из делокруга рада Центра за социјални рад, односно вршењем опсервације, обављеним разговорима са оштећеном, њеним изјавама и радњама предузетим у оквиру надлежности тог органа, док се ВВ, као полицијски службеник ПС Оцаци, изјашњавао о чињеницама које је непосредно уочио приликом предузимања службених радњи поводом пријављеног догађаја, односно о околностима пријема кривичне пријаве, документацији коју је том приликом прибавио у оквиру вршења својих службених овлашћења и о томе које повреде је видео на руци оштећене, у каквом стању је била, али не и о томе шта је оштећена говорила у вези критичног догађаја.

Из списка даље произилази да су наведени сведоци на главном претресу у битном остали при својим ранијим исказима, изјашњавајући се о чињеницама и околностима до који су дошли обављањем послова за које су овлашћени, при чему се услед протека времена, нису могли изјаснити о појединим околностима конкретног догађаја са истим степеном прецизности, али нису довели у питање садржину својих раније датих исказа односно њихову сагласност са медицинском, службеном и другом документацијом, сачињеном поводом предметног догађаја. При томе, а како је сведок ББ, у међувремену престала да ради у Центру за социјални рад Оцаци, на главном претресу испитана је сведок ГГ, запослена у том органу, која је као радник Центра упозната са садржином списка и радњама предузетим у предмету, остала при извештају Центра достављеном суду и изјаснила се у оквиру службене документације тог органа.

У том смислу, имајући у виду да је лекар приликом прегледа пацијента дужан да узме анамнезу, евидентира податке које му пацијент саопшти, констатује затечено здравствено стање и о томе сачини медицинску документацију у складу са прописима којима се уређује област здравствене заштите, као и да је радник Центра за социјални рад овлашћен да у оквиру обављања послова из своје надлежности обавља разговоре са корисницима, сачињава службене извештаје и предузима мере из надлежности тог органа, те да је полицијски службеник овлашћен да поводом пријављеног догађаја предузима службене радње и о њима сачињава службену документацију, те имајући у виду да су наведени сведоци, у смислу члана 91. ЗКП, давали исказе о чињеницама које су им биле познате, односно о сазнањима до којих су дошли вршењем наведених послова, Врховни суд налази да околности на које се захтевом указује, не чине њихове исказе незаконитим доказима, у смислу члана 16. став 1. и 84. став 1. ЗКП.

Самим тим, по оцени овога суда, записници о испитивању наведених сведока, из којих произилази да садрже све податке, који су законом предвиђени као обавезни, као и њихови искази, изведени као доказ током главног претреса, не представљају доказе на којима се пресуда не може заснивати.

Како се, по оцени овога суда, докази на које указује бранилац, сматрају законитим доказима на којима се може заснивати пресуда, то се по налажењу Врховног суда као неосновани оцењују наводи браниоца окривљеног којима се указује да је заснивањем

побијаних правноснажних пресуда на истима учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Остали наводи захтева, којима бранилац оспорава утврђено чињенично стање и оцену изведених доказа, износећи сопствену оцену исказа оштећене, сведока и налаза и мишљења судског вештака, као и сопствено виђење механизма настанка повреда и предметног догађаја, по оцени Врховног суда, представљају повреду одредбе члана 440. ЗКП, док наводи којима се истиче да суд о појединим доказним предлозима одбране, није одлучио, представљају повреду одредбе члана 395. ЗКП.

Међутим, како повреде одредби чланова 395. и 440. ЗКП, не спадају у круг повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, то се Врховни суд, у разматрање и оцену ових навода браниоца није упуштао.

Са изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић с.р.**

**Председник већа-судија,
Светлана Томић Јокић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**